

Laura Erber

1979-ben született brazil író, költő,
képzőművész, egyetemi oktató, a riói
székhelyű Zazie Edições kiadó alapító-
szerkesztője. Műveit nemcsak Brazília-szerte,
de számos európai városban is kiállították. Ez
idáig több mint tíz kötete jelent meg. Verseit
számos nyelvre lefordították. 2022-ben a CEU
residency programjának keretei között több
hónapot élt és kutatott Budapesten. Jelenleg a
Koppenhágai Egyetem és a Leideni Egyetem
oktatója és kutatója.

Urbán Bálint fordításai

FÉNYKÖRÜLMÉNYEK

körbe-körbe röpködünk
mint a fénynyalábok
közé szoruló
elgyötört
madarak
akik bár nem tudják
de saját halálukat
kerülgetik

a teknősök elvesztik
szem elől a horizontot
ahogy megszületnek
összezavarodnak
céltalanul
vonszolják magukat a homokban
túl sokan halnak meg közülük
nemcsak a fény
hiánya
de a túláradása
is
gyilkol
mondja a csillagász
mondja a sötét éjszaka őrzője
mondja egy új teknősbarát fény árusa
mondja a szemben a kék
következményeit kutató
mondja a madárcsont szakértő
mondja a napfénynél világosabb
benzinkutak ellenében a férfi

azon a budapesti éjszakán
most már tudom hogy
nem denevérek járták
táncuk a sötétben
hanem madárrajok
cikáztak
a reflektorfények közé
szorulva

LÁMPAVERS KARLNAK

alkalmatlanságuk
nehézkedésük
vagy a számítások miatt
a dolgok
lassan változnak

egy cigányasszony azt mondta nekem
hogy nem biztos hogy az ér többet
ami kevésbé fáj
a karjára tetovált csillagokat néztem
a Rio Branco sugárúton történt
egy heves esőzés és az áradások előtt

annyi gond van a világban
és a költőnő még csak bohém sem lehet
hogy
elvonatkoztassa érzékelje és magába
gyűjtse
a lényegi jelenségeket

nem a letaglózott állatokról akarok be-
szélni
hanem egy könyv lapjaiból
éjszakáról éjszakára születő
róka-versről

gyere és ülj ide mellém
nézzük együtt elmúlni
a hortenziákat
az opáléjszakát
az átformálódó érzést
az egész évet
az egész életet

egy vers kezdődhet egy jelentéktelen
aprósággal
a halál eltávolodhat
majd újra felbukkanhat a rozsdáshasú
sabiá-rigó énekében
az esőben ami eláztatja a kőtörmeléket
és a murvát
és nem lehet megszabadulni tőle
az üldöző szél zúgása ostromol és nem
lehet megszabadulni tőle
a víz illata betölti a házat
megrázza a gyerek csörgőjét
szétfújja a papírokat
boldogságunk és
félelmünk
kiáradásait
félbeszakítom a mosolyod ahogy utat
nyitunk magunknak
a vadonban és mészke lépcsőkön
ereszkedünk le
oda ahol semmi sem ragyog már
túlságosan
és semmi sem rejtőzik el
az éjszakától kirepülnek
a nagyszárnyú méhek tündérfénnyel
izzik fel Bulgakov kislámpája
amit Bailly kapcsolt fel
egy másik könyvben
– ami macskaként
üldöz minket –
felismerem a múltó napokat
a hanghordozásodban
a kétségek helyén
a nyugalmat
egy nárciszt
egy szegfűt